

Hof van beroep
te Gent

9^e kamer

terechtzing
van
08-06-2012

tussenarrest
heropening debatten
17.01.2014 09.00 uur

2008/AR/1191

in de zaak van:

GEWESTELIJK STEDEBOUWKUNDIG INSPECTEUR,
bevoegd voor het grondgebied van de provincie
met kantoor gevestigd te
woningkeuze doende op het adres van zijn raadsman,

appellant,

hebbende als raadsman

advocaat te

tegen:

frietkottubater

wonende te

geïntimeerde,

hebbende als raadsman mr.

advocaat te

velt het Hof het volgend arrest

1.

Het hof nam kennis van het bestreden vonnis d.d. 18 september 2007 van de 14de kamer van de rechtbank van eerste aanleg te Gent, aldaar gekend onder A.R. , gewezen op tegenspraak tussen de appellant als oorspronkelijke eisende partij en de geïntimeerde als oorspronkelijke verwerende partij.

Het hof heeft de partijen, bij monde van hun raadsleden, gehoord in openbare terechtzitting en in het Nederlands.

Zowel de door hen neergelegde conclusies als de overgelegde stukken werden ingezien.

2.

De betwisting betreft de herstellvordering van de appellant n.a.v. het zonder in het bezit te zijn van een uitvoerbare voorafgaande uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen van (hierna verkort CBS) veranderen van het aantal woongelegenheden van 2 naar 6 m.b.t. een gebouw gelegen te kadastraal gekend als , eigendom van de geïntimeerde.

Het onroerend goed is volgens het gewestplan , vastgesteld bij K.B. van 14 september 1977 gelegen in woongebied.

In deze zone gelden de stedenbouwkundige voorschriften van de artikelen 11.4.1 en 15.4.6.1 van het K.B. van 28 december 1972 betreffende de inrichting en toepassing van de ontwerp-

gewestplannen en de gewestplannen (het zgn. "inrichtingsbesluit").

Uit de door de partijen verstrakte uitleg en de door hen voorgelegde stukken kunnen volgende feitelijke gegevens worden weerhouden.

De geïntimeerde heeft op 3 augustus 1995 een aanvraag ingediend tot het bekomen van een stedenbouwkundig attest nr. 2 voor de percelen gelegen te
kadastraal gekend als met als
voorwerp de nieuwbouw van een tweegezinswoning met twee
afzonderlijke garages

Het CBS | verleende op 31 oktober 1995 dit stedenbouwkundig attest nr. 2 op basis van een voorwaardelijk gunstig advies van de gemachtigde ambtenaar d.d. 20 oktober 1995 en een voorwaardelijk gunstig advies van de Administratie Wegeninfrastructuur en Verkeer d.d. 12 september 1995.

Vervolgens werd door de geïntimeerde op 21 maart 1996 met betrekking tot het betrokken perceel een stedenbouwkundige vergunning aangevraagd strekkende tot het slopen van een woning en het bouwen van een meergezinswoning met garages.

Op 26 maart 1996 heeft het CBS een voorwaardelijk gunstig advies verleend:

"(...)
Voorzover er slechts 2 wooneenheden in het gebouw worden ingericht (volgens het is de densiteit in een woonzone bepaald op max. 15 woonheden per ha).
(...)"

Op 23 augustus 1996 verleende de gemachtigde ambtenaar een eensluidend advies:

"(...)
GUNSTIG
Het perceel is volgens de planologische voorzieningen van het M.B. d.d. 30.06.1994 goedgekeurd A.P.A. gelegen in een + 50 meter-woongebied deerna zone voor Industrie.
De aanvraag betreft het slopen van een woning en bouwen van een meergezinswoning + garages en is aldus aanvaardbaar mits de inplanting van de garages te voorzien binnen 50 meter vanaf de rooilijn (woongebied).
Het ontwerp voldoet aan de voorwaarden van stedenbouwkundig attest nr. 2 d.d. 31.10.1995.
Het advies van de Administratie Wegen en Verkeer d.d. 16.04.1996 is te volgen.

Bijkomende voorwaarde(n):

1. Alle bestaande constructies dienen afgebroken te worden, minstens tot op het peil van de straat;
2. Alle afbraakmateriaal en puin dienen onmiddellijk van het terrein afgevoerd te worden.

(...)"

Bij beslissing van het CBS d.d. 28 mei 1996 werd de stedenbouwkundige vergunning aan de geïntimeerde verleend.

Op 20 maart 1998 stelde de lokale politie van de zone middels proces-verbaal vast dat op het betrokken perceel een tweewoonst werd omgebouwd naar 6 appartementen door de geïntimeerde:

"(...)

Aan de hand van het aanvankelijk plan en de situatie ter plaatse kunnen wij de volgende veranderingen vaststellen:

Beschrijving van de overtreding:

- **gelijkvloers:** de woonkamer aan de linker kant werd verdeeld in twee delen ten einde een bijkomende slaapkamer te voorzien; de twee delen van koele berging en W.C. werden herleid naar een badkamer; de overgang van inkom en nachthal werd voorzien van twee kleine plaatsen dienstig als w.c. Aan de rechter kant der woning werden twee ruimten dienstig als slaapkamer herleid naar drie ruimten waarvan één de woonkamer werd en de andere twee als iets kleinere slaapkamers (zie bijlage 1 origineel plan, bijlage 2 huidige situatie met aanduiding van de bijgebouwde binnenmuren en verwijderde binnenmuren)

- **eerste verdieping:** het gedeelte toilet en keuken aan de linker kant der woning werd iets aangepast zodat de ruimte van het toilet dienst zou kunnen doen als badkamer; de overgang van inkom naar nachthal werd overbrugd door het voorzien van twee kleine ruimten dienstig als w.c.; het gedeelte van slaapkamer 2,1 en 4 aan de rechter kant van de woning werd heringedeeld zodat er een grotere plaats ontstond dienstig als woonkamer en waarbij de andere twee slaapkamers verkleind werden (zie bijlage 3 aanvankelijk plan en bijlage 4 gewijzigd plan met aanduiding van de muren die werden verwijderd of werden bijgebouwd)

- **zolderverdieping:** het gedeelte voorzien voor de installatie van de brander der centrale verwarming werd omgebouwd tot keuken en badkamer, eveneens werden twee kleine plaatsen omgebouwd tot een ruimte voor het toilet (zie bijlage 5 aanvankelijk plan en bijlage 6 gewijzigd plan met aanduiding van de muren die werden verwijderd of werden bijgebouwd).

(...)"

N.a.v. zijn verhoor stelde de geïntimeerde:

"(...)

Ik ben inderdaad de bouwheer van de woning gelegen in d.

In De aanvankelijke plannen werden getekend door architect

De woning werd gebouwd door aannemer

Ik zelf heb de opdracht gegeven om de aanvankelijke bouw van twee wooneenheden te laten veranderen naar 6 wooneenheden.

Uiterlijk werd aan het gebouw niets veranderd; enkel werden er bepaalde plaatsen veranderd en dit door het veranderen van de binnenmuren.

Zowel uiterlijk als de "openingen" in het gebouw werden niet veranderd zoals voorzien op het aanvankelijk plan; het is enkel de binnenindeling die veranderd werd.

Ik was dus niet op de hoogte dat hiervoor een bouwvergunning diende aangevraagd te worden.

Ik zelf heb de opdracht gegeven om de binnenruimten te veranderen door het optrekken van bijkomende binnenmuren.

Ik ben dan ook zelf verantwoordelijk.

Ik zal eerstejaars een regularisatie indienen ten einde het aanvankelijk plan te laten hertekenen door een plan dat volledig overeenkomt met de bestaande situatie.

De werken der ruwbouw zijn gestart in augustus 1997 en beëindigd in januari 1998.

(...)"

Architect werd eveneens ondervraagd en verklaarde:

"Ik heb de plannen opgemaakt voor het bouwen van een tweewoonst in de voor rekening van

gef mij de opdracht de 2 woningen zo te ontwerpen dat zij het maximum toegelaten volume zouden beslaan. Dit zowel: bouwdiepte, kroonlijsthoogte en dakhelling. Dit zou hem toelaten om later, indien het nodig zou blijken, alle mogelijkheden te hebben om een wijziging aan te vragen binnen het bestaande bouwvolume.

Dit dossier werd ingediend en bouwvergunning werd bekomen.

In de periode dat ik het wettelijk voorziene beperkte toezicht uitoefende op de uitvoering ruwbouw heb ik géén afwijkingen geconstateerd van de goedgekeurde plannen. Wanneer er toch wijzigingen werden aangebracht, dan zal dit gebeurd zijn na de beëindiging van mijn opdracht, met andere woorden in de periode na de ruwbouw.

Ik verklaar dat ik gedurende de periode dat ik toezicht uitoefende geenszins werd aangesproken voor of geconfronteerd werd met wijzigingen die een nieuwe bouwaanvraag vereisten.

Na het opmaken van het proces-verbaal ten laste van heeft hij met mij contact genomen om ter plaatse de toestand te komen opmeten, nieuwe plannen op te maken om regularisatie aan te vragen. Dit is dan ook gebeurd doch het dossier bleek niet volledig te zijn.

Het volledige dossier wordt eerstejaars ingediend.

Ik ben van mening dat ik terzake niet als overtreder kan worden beschouwd."

Door de geïntimeerde werd vervolgens op 9 juni 1998 een stedenbouwkundige aanvraag ingediend met als voorwerp het regulariseren van verbouwwerken binnen bestaande dakvlakken, wijziging van gebruik en aantal wooneenheden.

De gemachtigde ambtenaar verleende hieromtrent op 10 augustus 1998 een ongunstig eensluidend advies:

"(...)

ONGUNSTIG

De bouwplaats is volgens de planologische voorzieningen van het bij het ministerieel besluit van 30 juni 1994 goedgekeurd algemeen plan van aanleg gelegen in een woonzone waarvoor art. 5 van voormeld algemeen plan van aanleg van toepassing is.

De aanvraag betreft het regulariseren van interne verbouwingen in een meergezinswoning, zodat het aantal wooneenheden toeneemt van 2 naar 6 en is aldus strijdig met de geldende bepalingen.

Overwegende dat volgens art. 5.2 van voormeld algemeen plan van aanleg de bebouwingsdichtheid 7 tot 15 wooneenheden per ha mag bedragen.

Dat met de gevraagde wooneenheden (zes) op de beschikbare oppervlakte van 1.484 m² een dichtheid van ca. 40 gerealiseerd wordt.

Overwegende dat de motivering in de bij de aanvraag gevoegde nota niet kan aanvaard worden, vermits het teveel op het betrokken eigendom gecompenseerd wordt door de "tekorten" op de naburige vreemde eigendommen.

Dat niets de betrokken eigenaars belet om in de toekomst een bouwvraag in te dienen, rekening houdend met de voorschriften van het algemeen plan van aanleg.

Dat het vergunning van onderhavige aanvraag aldus de mogelijkheden van naburige eigenaars zou hypothekeren.

Dat er bijgevolg aanleiding toe bestaat om de aanvraag ongunstig te adviseren.

"(...)"

Bij beslissing van het CBS d.d. 18 augustus 1998 werd de regularisatievergunning dan ook geweigerd onder navolgende motivering:

"(...)

De aanvraag betreft de omvorming van een op 28.05.1996 toegestane bouwvergunning voor een meergezinswoning met twee wooneenheden naar zes wooneenheden;

Overwegende dat de aanvraag een regularisatie van een bestaande toestand betreft;

Overwegende dat de bouwplaats volgens de planologische voorzieningen van het bij M.B. van 30.06.1994 goedgekeurde A.P.A. gelegen is in een woonzone waarvoor art. 5 van het A.P.A. van toepassing is.

Overwegende dat volgens art. 5.2 de densiteit 7 tot 15 wooneenheden per ha mag bedragen.

Overwegende dat de terreinoppervlakte 1.484 m² bedraagt; dat bijgevolg op basis van voormeld artikel 5.5 slechts twee wooneenheden kunnen worden toegestaan;

Het ontwerp dossier wordt om hoger genoemde reden ongunstig geadviseerd;

Gelet op het bovvermeld ongunstig advies van de gemachtigde ambtenaar;

Overwegende dat op die basis een weigeringsbesluit dient te worden afgeleverd;

(...)

Door de geïntimeerde werd tegen deze weigeringsbeslissing op 15 september 1998 hoger beroep ingesteld bij de bestendige deputatie van de provincieraad van de provincie

Bij beslissing d.d. 12 november 1998 van de bestendige deputatie werd het hoger beroep verworpen onder navolgende motivering:

(...)

Overwegende dat de bouwplaats volgens de planologische voorzieningen van het bij ministerieel besluit van 30 juni 1994 goedgekeurd algemeen plan van aanleg gelegen is in een woorzone met lage densiteit, in hoofdzaak bestemd voor halfopen bebouwing;

dat volgens artikel 5.1 van de stedenbouwkundige voorschriften de densiteit bij nieuwe woonwijken 7 tot 15 wooneenheden per ha mag bereiken;

dat voor de wijze van berekening van de densiteit van het aantal woningen per ha, kan verwezen worden naar de berekeningswijze die is opgenomen in de omzendbrief van 25 januari 1968 (BS 31 januari 1968) waarbij uitgegaan wordt van de oppervlakte van de bouwplaats, vermeerderd met de open ruimten van de helft van de aanliggende straat;

dat de bouwplaats een oppervlakte beslaat van 1.485 m² en de grondstrook voor de bouwplaats tot de as van de weg ca 27 x 4,5 m of ca 120 m² beslaat, zodat dient uitgegaan te worden van een oppervlakte van 1.605 m²;

dat de toegelaten bouwdensiteit van de bouwplaats derhalve 1,12 tot 2,4 wooneenheden bedraagt;

dat de 6 gerealiseerde woningen deze cijfers ruimschoots overschrijden;

dat de berekeningswijze van appellant totaal onaanvaardbaar is vermits oppervlakten van aanpalende en omliggende percelen worden in rekening gebracht die geen uitsteeks hebben met de bouwplaats;

dat daardoor een hypotheek zou worden gelegd op de bebouwbaarheid van de omliggende eigendommen;

dat subsidiair dient gesteld te worden dat bij het hoofdgebouw de hoogte van de daknok van het hellend dak 6,4 m boven de kroonlijsthoogte (van de kroonlijst aan de straatkant) is aangebracht, terwijl volgens artikel 1.4.13 van de stedenbouwkundige voorschriften maximum 6 m is toegelaten;

dat de aanvraag derhalve strijdig is met de voorschriften van het algemeen plan van aanleg;

Overwegende dat aan de achterkant van het eigendom 2 dubbele (of 4 enkele) garages werden gebouwd;

dat ook kan vastgesteld worden dat aan de rechterkant van de garages een betonplaat van ruim 6 m breedte werd aangebracht en de muren en de dakconstructie aanzetten vertonen die er op wijzen dat het de bedoeling is om aldaar nog een of meerdere garages bij te bouwen voor 2 stalplaatsen;

dat het dak van de garages affielt naar de achterzijde i.p.v. een plat dak zoals voorzien op de plannen;

dat voor het gebouw, op ca 2,5 m van de rijweg of op ca 6,3 m van de as van de weg, heaks op de rijbaan 6 parkeerstroken en een toegangsweg in betonstraatsiemen werd aangelegd;

dat deze niet op de plannen voorzien 6 parkeerstroken en toegangsweg zich gedeeltelijk bevinden vóór de bij koninklijk besluit van 7 augustus 1954, op 9 m uit de huidige weg, vastgestelde rooilijn;

dat het dossier niet is samengesteld zoals voorgeschreven door het besluit van de Vlaamse Regering van 4 november 1977 tot vaststelling van de samenstelling van het dossier van de aanvraag om bouwvergunning vermits zij enkel handelt over 2 dubbele garages in functie van de 2 oorspronkelijk aangevraagde woningen, vermits niet gehandeld wordt over de aanleg van 6 parkeerstroken, die zelfs deels vóór de rooilijn liggen, en vermits ook niet gehandeld wordt over de voorgenomen uitbreidingen van de garages en de dakoversteken aan de achterzijde van de garages;

Overwegende dat door het uitvoeren van bouwwerken, strijdig met of zonder de voorafgaande vergunning van het college van burgemeester en schepenen, een bouwovertrading werd begaan.

(...)

Op 8 februari 1999 verklaarde de geïntimeerde n.a.v. een navolgend proces-verbaal het volgende:

"(...)

Op heden was ik reeds op de hoogte van de weigering van de Bestendige Deputatie.

Ik heb hierop geen beroep aangetekend bij de Vlaamse Minister gezien er mij op voorhand reeds werd gemeld dat dit geen enkel nut had.

Ik ben tevens niet bereid om alles zoals voorzien op het goedgekeurde plan aan te passen.

Er is trouwens sprake van dat de bebouwingsdichtheid volgens art. 5.2 uit te breiden naar minimum 15 wooneenheden per ha.

In afwachting van deze verandering hoop ik op heden de bouw zoals deze er nu is te laten staan."

3.

De zaak werd voor de eerste rechter gebracht door de appelliant bij dagvaarding d.d. 29 juli 2005.

De vordering van de appelliant (zoals geformuleerd in deze dagvaarding en gehandhaafd in conclusies voor de eerste rechter) strekte o.g.v. artikel 151 juncto 149, § 1 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (hierna afgekort D.O.R.O.) tot het doen veroordelen van de geïntimeerde voor wat betreft het zonder in het bezit te zijn van een uitvoerbare voorafgaande uitdrukkelijke vergunning van het CBS het aantal woonegelegenheden te hebben veranderd van 2 naar 6, met betrekking tot een perceel gelegen te

kadastraal gekend als

tot het uitvoeren van bouw- of aanpassingswerken, hetgeen impliceert:

- het aantal woongelegenheden terugbrengen van 6 naar 2 conform de vergunning d.d. 28 mei 1996;
- het verwijderen van alle afbraakmaterialen naar een daartoe bestemde stortplaats.

Tevens vorderde de appellant dat:

- voor recht werd gezegd dat het bevolen herstel diende gerealiseerd te zijn binnen een termijn van 6 maanden te rekenen vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden;
- werd bevolen dat voor het geval de plaats niet in de oorspronkelijke staat wordt hersteld binnen voormelde termijn, hij wordt gemachtigd om van ambtswege in de uitvoering ervan te kunnen voorzien;
- voor recht werd gezegd dat aan de geïntimeerde een dwangsom zal worden opgelegd van 125,00 euro per dag vertraging, te rekenen vanaf het verstrijken van de aan de hoofdveroordeling gekoppelde termijn;
- uitdrukkelijk werd gezegd dat deze aan de hoofdveroordeling gekoppelde termijn geen termijn is zoals bedoeld in de zin van artikel 1385 bis, vierde lid Ger.W. en de geïntimeerde uitdrukkelijk zou worden gewezen op de toepassing van de artikelen 152 en 153 D.O.R.O.;
- de geïntimeerde werd veroordeeld tot de kosten van het geding (nader begroot aan zijn zijde);
- het te vellen vonnis uitvoerbaar werd verklaard bij voorraad, niettegenstaande alle verhaal en zonder borgstelling en met uitsluiting van het vermogen tot kantonnement.

De geïntimeerde verzocht dat de rechtbank de vordering van de appellant onontvankelijk, ontoelaatbaar en minstens ongegrond zou verklaren, met verwijzing van de appellant in de kosten van het geding.

Bij niet-bestreden tussenvonnis van de eerste rechter d.d. 13 februari 2007 werd de vordering van de appellant onvankelijk verklaard doch werden alvorens verder te beslissen de debatten heropend onder navolgende motivering:

"De discussie tussen de partijen handelt voornamelijk over de interpretatie van het Algemeen Plan van Aanleg en over de gevorderde herstelmaatregel.

Nochtans dient voorafgaandelijk de vraag te worden gesteld of een herstelmaatregel voor een wederrechtelijk opgericht bouwwerken nog kan worden gevorderd na het decreet van 4 juni 2003, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad op 22 augustus 2003, en het vernietigingsarrest van het Arbitragehof van 19 januari 2006, rekening houdende met het feit dat het bouwwerk waarover het hier gaat niet in een ruimtelijk kwetsbaar gebied ligt.

De partijen hebben daarover niet geconcludeerd.

Het past dan ook de debatten ambtshalve te heropenen teneinde de partijen toe te laten standpunt in te nemen.

Middels het bestreden eindvonnis d.d. 18 september 2007 werd de vordering van de appellant onontvankelijk verklaard en werd hij veroordeeld tot de nader aan de zijde van de geïntimeerde bepaalde gedingkosten.

De eerste rechter overwoog inzonderheid (samengevat) dat:

- de vordering, gebaseerd op het uitvoeren van de bouwwerken, verjaard was ingevolge het verlopen van de verjaaringstermijn van 5 jaar;
- de herstellvordering niet meer kon worden gegrond op het instandhoudingsmisdrijf gezien dit geen strafbaar feit meer uitmaakte.

4.

4.a. Met het hoger beroep beoogt de appellant dat zijn voor de eerste rechter gebrachte vordering vooralsnog wordt toegekend, met dien verstande dat hij ondergeschikt vordert dat wat de rechtsplegingvergoeding betreft:

- zou worden vastgesteld voor recht dat de hij geen rechtsplegingvergoeding vordert;
- hij verzoekt dat hij niet zou worden veroordeeld tot een rechtsplegingvergoeding voor zover hij in het ongelijk zou worden gesteld, minstens dat het hof volgende prejudiciële vraag zou stellen aan het Grondwettelijk Hof:

"Schendt artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek (voor de wijziging ervan bij de wet van 21 februari 2010) de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in zoverre de burgerlijke rechtens krachtens dit artikel een rechtsplegingvergoeding kan opleggen aan het Vlaamse Gewest, vorderend of handelend in naam van het algemeen belang, terwijl dit conform artikel 162 bis Sv. onmogelijk is voor de strafrechter";

uiterst ondergeschikt de rechtsplegingvergoeding zou worden beperkt tot 1.320,00 euro.

4.b. De geïntimeerde verzoekt dat het hof het hoger beroep zou afwijzen als onontvankelijk, minstens ongegrond en de appellant zou veroordelen tot de kosten van de procedure in hoger beroep, nader begroot aan zijn zijde op een rechtsplegingvergoeding ad 5.000,00 euro.

5.

Door de appellant werd middels zijn verzoekschrift, neergelegd ter griffie van het hof ahier op 2 december 2008, tijdig en in regelmatige vorm hoger beroep ingesteld.

Alhoewel de geïntimeerde verzoekt dat het hoger beroep zou worden afgewezen als onontvankelijk worden door hem geen middelen uit het materiële of het formele recht aangehaald die een dergelijke exceptie schragen en evenmin zijn er ambtshalve op te werpen middelen voorhanden die tot de onontvankelijkheid van het hoger beroep zouden doen besluiten.

Het hoger beroep van de appellant is derhalve ontvankelijk te verklaren.

6.

Het hof geeft voorafgaandelijk aan dat in het Belgisch Staatsblad van 15 mei 2009 het decreet van 27 maart 2009 tot aanpassing en aanvulling van het ruimtelijk plannings-, vergunningen- en handhavingsbeleid werd gepubliceerd.

Middels dit decreet, dat in werking trad op 1 september 2009, werd o.m. het D.O.R.O. gewijzigd.

In uitvoering van artikel 110 van dit decreet werden door de Vlaamse regering de bepalingen van het D.O.R.O. en artikel 90bis van het Bosdecreet van 13 juni 1990 gecoördineerd in de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (hierna genoemd V.C.R.O.) (B.S., 20 augustus 2009).

Artikel 7.1.1 V.C.R.O. bepaalt omtrent de inwerkingtreding van het decreet van 27 maart 2009 het volgende:

*Behoudens andersluidende bepalingen, hebben de regelingen van het decreet

van 27 maart 2009 tot aanpassing en aanvulling van het ruimtelijk plannings-, vergunningen- en handhavingbeleid onmiddellijke werking. Dat houdt in het bijzonder in dat zij vanaf hun datum van inwerkingtreding van toepassing zijn op de plannings-, vergunningen- en handhavingprocedures als vastgelegd bij voorliggende codex, in de stand waarin zij zich bevinden."

7.

De herstelmaatregel inzake ruimtelijke ordening is, ongeacht de gekozen vorm van herstel en ongeacht of de vordering uitgaat van de derde-benadeelde of de handhavende overheid (dit laatste in onderhavig geding het geval zijnde) een bijzondere modaliteit van de in de artikelen 44 Sw. en 161 (en 189) Sv. bedoelde teruggave en schadevergoeding, ertoe strekkende een einde te maken aan de met de wet strijdige toestand die uit het misdrijf is ontstaan en waardoor het algemeen belang wordt geschaad.

De teruggave behoort tot het zijnswezen van de herstelmaatregelen in de zin van artikel 6.1.41 V.C.R.O. (voorheen artikel 149 D.O.R.O.).

De teruggave in de zin van het herstel van de toestand die bestond vóór het misdrijf, is de meest natuurlijke vorm van herstel van de gevolgen van een misdrijf en geldt als vorm van schadeloosstelling bij uitstek om aan de benadeelde genoegdoening te geven.

Waar:

- de herstellenvordering in de zin van artikel 6.1.43 V.C.R.O. (voorheen 151 D.O.R.O.) voor de burgerlijke rechter in principe onderworpen is aan dezelfde wetmatigheden als wanneer deze voor de correctionele rechtbank wordt gebracht;
- aldus de herstelmaatregelen vanwege de overheid kunnen worden gevorderd voor werken, handelingen of wijzigingen bedoeld in artikel 6.1.1, lid 1 V.C.R.O. (voorheen artikel 146, lid 1 D.O.R.O.) ten aanzien van de deelnemers aan een dergelijk bouw misdrijf;

moet de burgerlijke rechter het bestaan van een strafbaar feit vaststellen in de zin van artikel 6.1.1 V.C.R.O. (voorheen artikel 146 D.O.R.O.).

Uit de tekst van artikel 6.1.41, §1 V.C.R.O. (voorheen artikel 149, §1 D.O.R.O.) ("Naast de straf ...") volgt dat de herstelmaatregelen enkel

kunnen bevolen worden voor gedragingen die door de V.C.R.O. (voorheen het D.O.R.O.) overeenkomstig artikel 6.1.1 V.C.R.O. (voorheen artikel 146 D.O.R.O.) strafbaar zijn gesteld.

Dit geldt dus ook voor de maatregel die in voorkomend geval wordt gevorderd voor de burgerlijke rechtbank op grond van artikel 6.1.43 V.C.R.O. (voorheen artikel 151 D.O.R.O.).

Het bevelen van een herstelmaatregel is derhalve afhankelijk van de vaststelling van een stedenbouwmisdrijf, m.a.w. moet de burgerlijke rechter het bestaan van een strafbaar feit vaststellen in de zin van artikel 146 D.O.R.O. (thans artikel 6.1.1 V.C.R.O.), zodat evenwel ook het verjaringsregime ex artikel 26 V.T.Sv. op deze herstellvordering van toepassing is (hetgeen ook het geval is onder toepassing van de V.C.R.O.).

Overeenkomstig artikel 26 V.T.Sv. verjaart de burgerlijke rechtsvordering volgend uit een misdrijf volgens de regels van het B.W. of van de bijzondere wetten die van toepassing zijn op de rechtsvordering tot vergoeding van de schade. Zij kan echter niet verjaren vóór de strafvordering.

Burgerrechtelijk dient deze herstellvordering vanwege de bevoegde overheid dan ook beschouwd te worden als een rechtsvordering tot vergoeding van buitencontractuele schade, in de zin van artikel 2262 bis, §1, lid 2 en lid 3 B.W. (vgl. Cass. 13 mei 2003, noot VANSANT, P., noot DEBERSAQUES, G.) met dien verstande dat:

- thans middels de VCRO de verjaring van de herstellvordering van de stedenbouwkundige inspecteur en van het college van burgemeester en schepenen (m.a.w. van de herstellvorderende overheid) evenwel in de Codex werd ingeschreven (zie artikel 6:1.41, §6 VCRO en artikel 7:7.4 VCRO);
- deze nieuwe verjaringsregeling vertrekt van de datum waarop de strafbare handelingen werden gepleegd (zie in dit verband o.m. DE CUYPER, W., HUYGENS, T., RENTMEESTERS, E. en WALGRAEVE, S., "De ruimtelijke ordening opnieuw geordend", T.M.R., 2010, 562-564; VAN GIEL, I., "Stedenbouwmisdrijven: een praktisch overzicht van de -grondwettige- verjaringsregels met betrekking tot de strafvordering en de herstellvordering van de herstellvorderende overheid.", T.B.O., 2011, 76).

Het hof voegt hieraan evenwel aan toe dat de nieuwe verjaringsregels zoals voorzien in de V.C.R.O. in onderhavig geval enkel gebeurlijk enige rol kunnen spelen voor zover de

herstelvordering van de geïntimeerde op het ogenblik van het inleiden ervan niet was verjaard onder de oude regelgeving.

8.

8.a. Voorafgaandelijk aan de beoordeling van door de appellant thans nog in zijn syntheseconclusie d.d. 27 oktober 2011 gehandhaafde middelen om zijn herstellvordering te gronden, dient ter verduidelijking het volgende gesteld te worden.

1. Het hof stelt vast dat de appellant de eerste door hem middels zijn verzoekschrift tot hoger beroep aangebrachte grief tegen het bestreden vonnis m.n. het feit dat het niet naleven van stedenbouwkundige voorschriften op zichzelf een voldoende grondslag vormt voor de herstellvordering, niet handhaaft in zijn syntheseconclusies.

Middels deze grief gaf appellant te kennen dat los van elke discussie omtrent het al dan niet bestaan van een misdrijf (meer bepaal het misdrijf van Instandhouding buiten de ruimtelijk kwetsbare gebieden) de vaststelling van een inbreuk op de stedenbouwkundige regelgeving voldoende is als grondslag voor een herstelmaatregel.

Zoals gesteld handhaaft de appellant dit niet langer in zijn syntheseconclusies, doch los hiervan is dit standpunt, gelet op hetgeen boven reeds werd geoordeeld m.n. het feit dat het bevelen van een herstelmaatregel ter dege afhankelijk is van de vaststelling van een stedenbouwmisdrijf, hoe dan ook niet bij te treden.

2. Waar de appellant als tweede grief tegen het bestreden vonnis liet gelden dat de instandhouding van een wederrechtelijke constructie nog altijd een misdrijf was gezien artikel 146,3^o lid D.O.R.O. louter een strafuitsluitingsgrond betreft, dient vastgesteld te worden dat dit middel eveneens niet meer gehandhaafd wordt in zijn syntheseconclusies.

Louter volledigheidshalve merkt het hof het volgende op.

Zoals reeds aangegeven is het bedoeld onroerend goed waarop de herstellvordering betrekking heeft, gelegen in woongebied en is aldus niet als ruimtelijk kwetsbaar gebied te beschouwen in de zin van artikel 146, lid 4 D.O.R.O. (en evenmin in de zin van artikel 1.1.2.10° V.C.R.O.).

Los van de toepassing van artikel 6.1.1., lid 4 V.C.R.O. (in samenlezing met artikel 1.1.2.10° V.C.R.O., artikel 6.1.1., lid 3 V.C.R.O. en artikel 6.1.2 V.C.R.O.) op de herstellvordering van de appellant (mede gelet op het bepaalde in artikel 7.1.1 V.C.R.O.) dient evenwel gesteld te worden dat hoe dan ook onder de gelding van het DORO de herstellvordering gegrond op het "Instandhoudingsmisdrijf" niet meer kon worden ingewilligd.

Het hof dient echter te laten gelden dat alhoewel het Hof van Cassatie inderdaad reeds besliste dat onder de gelding van het D.O.R.O. het artikel 146, lid 3 D.O.R.O. (zoals ingevoegd door artikel 7 van het decreet van het Vlaams Parlement van 4 juni 2003, B.S. 23 augustus 2003) het strafbare karakter van het misdrijf van Instandhouding buiten de ruimtelijk kwetsbare gebieden (zoals deze werden bepaald in artikel 146, lid 4 DORO, eveneens ingevoegd door artikel 7 van het decreet van het Vlaams Parlement van 4 juni 2003) niet werd opgeheven en aldus enkel een strafuitsluitingsgrond invoerde (vgl. Cass., 13 december 2005, In een arrest d.d. 21 maart 2011 toch expliciet werd geoordeeld dat indien door de appelrechters wordt geoordeeld dat het misdrijf van Instandhouding was blijven bestaan na de invoering van artikel 146, lid 3 DORO en de herstellvordering, gelet op artikel 26 V.T.Sv. derhalve niet kon verjaren, zij hun beslissing niet naar recht verantwoordden (Cass, 21 maart 2011,

Aldus moet besloten worden dat vanaf 22 augustus 2003 (datum van de inwerkingtreding van het voormeld decreet van 4 juni 2003) een herstellvordering gegrond op een Instandhoudingsmisdrijf met betrekking tot een goed gelegen in een niet ruimtelijk kwetsbaar gebied zoals omschreven in het 146, lid 4 D.O.R.O., hoe dan ook niet meer kon worden ingewilligd.

3. De eerste rechter heeft betrekkelijk de oprichting het bedoelde gebouw (in strijd met de stedenbouwkundige vergunning) onder punt van 4 van zijn beoordeling het volgende laten gelden:

"(...)

Zoals blijkt uit het proces-verbaal van 20 maart 1998 had de burgemeester van de gemeente Lochristi voordien reeds kennis van het bouwmisdrijf van het oprichten van een bouwwerk zonder de vereiste vergunning.

De verjaringstermijn ging in de dag nadat de bevoegde overheid kennis kreeg van het misdrijf en de schade, maar werd gestuit door diverse onderzoeksdaden, waarvan de laatste dateert van 8 februari 1999.

De verweerder werd op 29 juli 2005 gedagvaard, dit wil zeggen meer dan vijf jaren na de laatste stuiting.

De rechtbank moet dan ook vaststellen dat de vordering, waar zij is gebaseerd op het oprichten van niet vergunde werken, verjaard is."

Het hof dient vast te stellen dat de appellant tegen deze beoordeling van de eerste rechter geen hoger beroep heeft ingesteld en noch in zijn verzoekschrift tot hoger beroep noch in zijn conclusies in deze instantie zijn herstellvordering grondt op het "oprichtingsmisdrijf".

- 8.b. De appellant is evenwel van mening dat er alsnog voldoende rechtsgrond overblijft om het gevorderde herstel te bekomen.

Hij stelt dat de behoudens de oprichting en de instandhouding, de aanhangig gemaakte feiten te kwalificeren zijn als het gewoonlijk gebruik van een site voor het gebruiken van de constructie voor de verder illegale exploitatie van de site in het kader van de louter economische activiteiten, hetgeen volgens hem een gewoontemisdrijf is

Het hof stelt vast dat de appellant desbetreffend een inbreuk op artikel 6.1.1, lid 1, 1° V.C.R.O. (voorheen artikel 146, lid 1, 1° D.O.R.O.) alsook op artikel 6.1.1, lid 1, 6° V.C.R.O. (voorheen artikel 146, lid 1, 6° D.O.R.O.) weerhoudt als grondslag voor zijn herstellvordering.

Artikel 6.1.1, lid 1, 1° V.C.R.O. (voorheen artikel 146, lid 1, 1° D.O.R.O.) bepaalt (onderlijning door het hof):

"Met een gevangenisstraf van acht dagen tot vijf jaar en met een geldboete van 26 euro tot 400.000 euro of met één van deze straffen alleen, wordt de persoon gestraft die:

1° de bij de artikelen 4.2.1 en 4.2.15 bepaalde handelingen, werken of wijzigingen

hetzij zonder voorafgaande vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, uitvoert, voortzet of in stand houdt (...)"

Artikel 6.1.1, lid 1, 6° V.C.R.O. (voorheen artikel 146, lid 1, 6° D.O.R.O.) bepaalt (onderlijning door het hof):

"Met een gevangenisstraf van acht dagen tot vijf jaar en met een geldboete van 26 euro tot 400.000 euro of met één van deze straffen alleen, wordt de persoon gestraft die:

(...)

6°) een inbreuk op de plannen van aanleg en verordeningen die stand zijn gekomen volgens de bepalingen van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 en die van kracht blijven zolang en in de mate dat ze niet vervangen worden door nieuwe voorschriften uitgevaardigd krachtens onderhavige codex, pleegt na 1 mei 2000, of dit voortzet of in stand houdt, op welke wijze ook, tenzij de uitgevoerde werken, handelingen of wijzigingen vergund zijn, of tenzij het gaat om onderhoudswerken aan een hoofdzakelijk vergunde constructie of om handelingen die vrijgesteld zijn van de vergunningsplicht;

(...)"

Evenwel worden naar het oordeel van het hof in deze bepalingen op zichzelf geen "gewoontemisdrijf" geïncorporeerd doch wel een "voorzettingsmisdrijf."

Voor zover de appellant met de hem als rechtsgrond voor zijn herstellvorderingen voorgehouden inbreuken op artikel 6.1.1, lid 1, 1° V.C.R.O. (voorheen artikel 146, lid 1, 1° D.O.R.O.) dan wel op artikel 6.1.1, lid 1, 6° V.C.R.O. (voorheen artikel 146, lid 1, 6° D.O.R.O.) aldus doet op het "voorzettingsmisdrijf" (i.p.v. het "gewoontemisdrijf") vermag het hof hieromtrent het volgende te stellen.

1. Vooreerst stelt de appellant dat bij strijdigheid met de uitdrukkelijke voorwaarde van het bestaan van een stedenbouwkundige vergunning (artikel 6.1.1, lid 1, 1° V.C.R.O. - voorheen artikel 146, lid 1, 1° D.O.R.O.) de illegale gebruikshandeling van het wederrechtelijk opgericht goed een strafbaar strijdig gebruik (een "illegaal verder gebruik") zowel in ruimtelijk kwetsbaar als in ruimtelijk niet-kwetsbaar gebied beheist en m.a.w. de vordering op grond hiervan niet is verjaard.

Dit kan naar het oordeel van het hof niet worden bijgetreden.

Het Hof wijst er op dat het loutere gebruik van het

wederrechtelijk opgericht onroerend goed (waar 6 i.p.v. de vergunde 2 wooneenheden werden in gerealiseerd), m.a.w. het actief gebruiken van deze wederrechtelijke bouwwerken (door de appellant gekwalificeerd zijnde als "legale gebruikshandeling") niet vermeld wordt onder de "handelingen, werken of wijzigingen", die door artikel 4.2.1 en 4.2.15 V.C.R.O. (voorheen artikel 99 en 101 D.O.R.O.), zoals aangeduid in artikel 6.1.1, lid 1, 1° V.C.R.O. - (voorheen artikel 146, lid 1, 1° D.O.R.O.) worden beoogd.

Geen enkele van de in artikel 4.2.1 V.C.R.O. of de in artikel 4.2.15 V.C.R.O. (voorheen artikel 99 en 101 D.O.R.O.) omschreven "handelingen, werken of wijzigingen" werden of worden door de geïntimeerde na het oprichtingsmisdrijf "voortgezet".

Naar het oordeel van het hof valt het wetens en wilens gebruiken van een wederrechtelijk bouwwerk eveneens onder instandhouding, hetgeen thans gedepenaliseerd is.

De appellant tracht dus ten onrechte toch nog aan het begrip "instandhouden" in de zin van artikel 6.1.1, lid 1, 1° V.C.R.O. (voorheen artikel 146, lid 1, 1° D.O.R.O.) een beperkende betekenis te geven, teneinde aan de gevolgen van de tussengekomen depenalisering van het "instandhoudingsmisdrijf" tenzij in ruimtelijk kwetsbaar gebied (te dezen niet van toepassing) te kunnen ontkomen.

Deze interpretatie vindt echter geen steun in de wet, noch in de rechtspraak en de rechtsleer. Het strafbaar feit van instandhouding van bouwwerken zonder vergunning of in strijd met die vergunning bestond/bestaat (in de verleden tijd wat betreft de tussengekomen depenalisering van het "instandhoudingsmisdrijf" buiten ruimtelijk kwetsbaar gebied) in het schuldig verzuim geen einde te maken aan het bestaan van de (wederrechtelijk uitgevoerde) bouwwerken.

Het "instandhoudingsmisdrijf" is/was een onthoudingsmisdrijf en het schuldig verzuim kan/kon ook bestaan in het gebruiken van het niet vergunde goed. De term "voortzetten" is aan de delictomschrijving van artikel 6.1.1, lid 1, 1° V.C.R.O. toegevoegd om duidelijk te stellen dat wie een werk of handelingen of wijzigingen (in de zin van artikel 4.2.1 VCRO of de in artikel 4.2.15 VCRO) voortzet ondanks verval of vernietiging van de vergunning of de administratieve of

jurisdictionele schorsing ervan, een strafbaar feit begaat, hetgeen zich in casu niet heeft voorgedaan.

2. De appellant beroept zich tevens op een inbreuk door de geïntimeerde op artikel 6.1.1. lid 1, 6° V.C.R.O. (voorheen artikel 146, lid 1, 6° D.O.R.O.).

Zoals gesteld is het bedoeld onroerend goed overeenkomstig het gewestplan gelegen in woongebied.

Het hof verwijst naar artikel 6.1.1, lid 1, 6° V.C.R.O. (voorheen artikel 146, lid 1, 6° D.O.R.O.) zoals boven geciteerd, waarbij in de concrete feitelijke omstandigheden in casu de vraag rijst of er sprake kan zijn van een voortzettingsmisdrijf in geval een strijdig gebruik, niet met de gewestplanbestemming (nu het bedoelde gebouw een woonfunctie heeft conform deze gewestplanbestemming) maar wel met het bij ministerieel besluit van 30 juni 1994 goedgekeurd Algemeen Plan van Aanleg en of de geïntimeerde in casu een inbreuk pleegt op voormelde wetsbepaling (artikel 6.1.1, lid 1, 6° V.C.R.O.) en er aldus een stedenbouwmisdrijf voorhanden is door een aanhoudend gebruik te (laten) maken van de 6 woningen in het bedoeld gebouw in strijd met dit A.P.A..

Het hof vermag in dit verband tevens wijzen op het arrest van het Hof van Cassatie d.d.10 januari 2012 (arrest nr. waarin o.m. geoordeeld werd:

"Het na 1 mei 2000 aanhoudend gebruik van een constructie in strijd met de gewestplanbestemming "waarbij het misdrijf zelf voortduurt of wordt voortgezet" (memorie, p.

11), maakt geen zelfstandig misdrijf uit, maar is strafbaar krachtens artikel 146, eerste lid, 6°, Stedenbouwdereet 1999, en, sinds 1 september 2009, krachtens artikel 6.1.1, eerste lid, 6°, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, die zowel het plegen, het voortzetten als het in stand houden van een inbreuk op de nog van kracht zijnde plannen van aanleg strafbaar stellen."

en

"Anders dan het "plegen" of het "voortzetten" van de inbreuk op een bestemmingsvoorschrift door een daarmee strijdig gebruik, die het stellen van één of meerdere zowel positieve als aflopende handelingen van gebruik veronderstellen, vormt de "instandhouding" één voortdurend misdrijf van behoud van de delictuele toestand van gebruik die ten gevolge van voormelde positieve handeling(en) is ontstaan en

waaraan de dader geen einde stelt. De voltooiing van het plegen of het voortzetten van het strijdige gebruik door het beëindigen van voormelde positieve handelingen sluit het voortbestaan van een met het bestemmingsvoorschrift strijdige toestand die door dit gebruik is ontstaan, niet uit."

Het Hof van Cassatie oordeelde op een analoge wijze bij zijn arrest nr. van 17 januari 2012.

Het komt noodzakelijk voor dat de partijen hieromtrent nader standpunt zouden kunnen innemen en inzonderheid omtrent de repercussies van het boven gestelde op de herstellvordering van de appellant.

B.c. Vooraleer nader ten gronde te oordelen komt het aldus noodzakelijk voor de debatten te heropenen.

9.

Aangaande de kosten wenst het hof thans reeds het volgende aan te geven.

Artikel 1017, lid 1 Ger.W. bepaalt:

"Tenzij bijzondere wetten anders bepalen, verwijst ieder eindvonnis, zelfs ambtshalve, de in het ongelijk gestelde partij in de kosten, onverminderd de overeenkomst tussen partijen, die het eventueel bekrachtigt."

Overeenkomstig artikel 1018, lid 1, 6° Ger.W. bevatten de kosten ook de rechtsplegingvergoeding, zoals bepaald in artikel 1022 Ger.W..

Bij arrest nr. van 8 maart 2012 van het Grondwettelijk Hof werd als volgt voor recht gezegd:

"Artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek, vóór de inwerkingtreding van de wet van 21 februari 2010, schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in zoverre een rechtsplegingvergoeding ten laste van het Vlaamse Gewest kan worden gelegd wanneer de stedenbouwkundig inspecteur in het ongelijk wordt gesteld bij zijn op grond van artikel 6.1.43 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening voor de burgerlijke rechtbank ingestelde herstellvordering."

Het Grondwettelijk Hof motiveerde deze beslissing inzonderheid als volgt:

{...}

B:8: De thans in het geding zijnde herstellvordering wordt door de

stedenbouwkundig inspecteur uitsluitend ingesteld in het algemeen belang, met het oog op het vrijwaren van de goede ruimtelijke ordening.

Wellswaar zijn de leden van het openbaar ministerie magistraten van de rechterlijke orde, terwijl de stedenbouwkundig inspecteurs ambtenaren zijn die tot de uitvoerende macht behoren, zoals de Ministerraad terecht opmerkt. Uit de parlementaire voorbereiding van artikel 151 van de Grondwet, dat de onafhankelijkheid van het openbaar ministerie in de individuele opsporing en vervolging waarborgt, blijkt evenwel dat:

"Het openbaar ministerie onafhankelijk is wanneer het de strafvordering instelt en dus bij het vervolgen van misdrijven, wezen het dat het openbaar ministerie fier (...) geen rechterlijk ambt uitoefent maar veeleer een ambt van de uitvoerende macht en aldus onderworpen is aan het gezag en het toezicht van de minister van Justitie om de strafvervolging te bevelen (artikel 274 en volgende: het positief injunctierecht), evenals naar de bevoegdheid van de minister van Justitie om de richtlijnen van het strafrechtelijk beleid, inclusief die van het opsporings- en vervolgingsbeleid, vast te stellen" (Parl. St., Kamer, 1997-1998, nr. 1675/1, p. 4)."

Het verschillende statuut van de stedenbouwkundige inspecteurs en van de leden van het openbaar ministerie kan derhalve niet volstaan om het in het geding zijnde verschil in behandeling te beantwoorden.

Zoals de leden van het openbaar ministerie dienen de stedenbouwkundige inspecteurs hun vordering in volle onafhankelijkheid te kunnen uitoefenen, zonder rekening te houden met het financieel risico verbonden aan het proces."

Gelet op voormeld arrest van het Grondwettelijk Hof en de overwegingen die eraan ten grondslag liggen heeft deze kamer van het Hof bij arrest d.d. 20 april 2011 (onuitgeg.) volgende prejudiciële vraag gesteld aan het Grondwettelijk Hof:

"Schendt de bepaling van artikel 1017, lid 1 Ger.W., gelezen in samenhang met de artikelen 1018 Ger.W. en 1022 Ger.W., zoals op heden van toepassing, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in de interpretatie dat in een geschil voor de burgerlijke rechter aangeende handhavingsmaatregelen, zoals bepaald in Titel VI, Hoofdstuk I, afdeling 5 en afdeling 7 van de VCRO, de herstellvorderende overheid die een herstellvordering heeft ingeleid dan wel het Vlaams Gewest tegen wie de opheffing van een bekrachtigd stakingsbevel wordt gevorderd als de in het ongelijk gestelde partij in de zin van artikel 1017, lid 1 Ger.W. niet kan worden verwezen in een rechtsplegingvergoeding, terwijl de betrokkene lastens wie de herstellvordering wordt ingesteld dan wel zelf de opheffing vordert van een bekrachtigd stakingsbevel als de in het ongelijk gestelde partij in de zin van artikel 1017, lid 1 Ger.W. wel dient verwezen te worden in een rechtsplegingvergoeding, daar waar:

- artikel 1017, lid 1 Ger.W. het enkel heeft over "de in het ongelijk gestelde in partij" zonder dat daarbij een onderscheid gemaakt wordt of deze in het ongelijk gestelde partij al dan niet optreedt in het algemeen belang;

- in strafzaken een betrokkene c.q. beklaagde die opzichtsens hem een herstelvordering gegrond ziet verklaard worden niet gehouden is tot het betalen van een rechtsplegingvergoeding aan de herstelvorderende overheid."

Partijen zullen dan ook met hetgeen voorafgaat rekening willen houden bij de verdere behandeling van het geschil.

Voor zover er nog geen arrest van het Grondwettelijk Hof zou zijn tussengekomen op het ogenblik van de verdere behandeling van deze zaak, wijst het hof er op dat het evenwel de partijen vrij staat om zonder het arrest van het Grondwettelijk Hof af te wachten een akkoord in de zin van artikel 1017, lid 1 Ger.W. betreffende de kosten te sluiten.

**OM DEZE REDENEN,
HET HOF,**

recht doende op tegenspraak.

In acht genomen artikel 24 van de wet van 15 juni 1935.

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk.

Vooraleer verder ten gronde te oordelen, heropent ambtshalve de debatten teneinde de partijen toe te laten standpunt in te nemen nopens hetgeen boven werd gesteld.

Bepaalt de termijnen waarbinnen conclusies dienen te worden neergelegd en medegedeeld als volgt:

- voor de appellant uiterlijk op 19.10.2012;
- voor de geïntimeerde uiterlijk op 25.01.2013;
- voor de appellant uiterlijk op 03.05.2013;
- voor de geïntimeerde uiterlijk op 06.09.2013;

Bepaalt de termijn waarbinnen de partijen nog alomvattende syntheseconclusie dienen neer te leggen uiterlijk op 29.11.2013.

Stelt de zaak vast op de openbare terechtzitting van 17.01.2014 om 09.00 uur.

Folio nr

Houdt de beslissing over de kosten van de beide instanties aan.

Aldus gewezen door de negende kamer van het Hof van beroep te Gent, recht doende in burgerlijke zaken, samengesteld uit:

Kamervoorzitter,
Raadsheer,
Raadsheer,

en uitgesproken door de Kamervoorzitter van de kamer in openbare terechtzitting op acht juni tweeduizend en twaalf, bijgestaan door

Griffier.